

3 / 2016

Aventuri...

în lumea cărții

Cuprins:

Cărțile / 1
Lectura, comoara fiecăruia / 1
Importanța lecturii în viața adolescentului / 2
Lectura... / 3
Curs de origami / 4
Cerc desen pe tema: Greierele și furnica / 6
Micii scriitori
 Picătura de ploaie / 7
 Iarna înghețată / 8
 Iarna / 8
 Călătoria Lisei / 9
 Cel mai frumos cadou de Crăciun / 10
 Cel mai frumos cadou de Crăciun -
 Povestea / 10
 Împărăția de gheață / 12
 Magia cărților / 13
1 Decembrie - Ziua Națională a României / 14
Biografii - Sir Athur Conan Doyle / 15
Curiozități din viața fluturilor / 17
Istoria ochelarilor de vedere / 16
Povești cu tâlc - Câinele care și-a învățat
 lecția / 19
Micii artiști - Universul cu sclipici / 20
Ghicitori / 22
Colțul vesel - Tancuri vii / 23
Cum să desenăm un elefanțel / 24

Colaboratori:

Profesor învățământ primar
Maria Cîmpineanu
Profesor învățământ primar
Stela Potcovel
Voluntari
Sabina Sasu
Miruna Dobrotă
Alexia Petra Neamțu
Naomi Azoicăi
Oana Halcea
Emma Evelyn Petres
Oana Cicur
Tudor (Einstein) Dobrotă

Revistă editată de Biblioteca Județeană ASTRA Sibiu
sub redacția Editurii Armanis,
cu finanțare de la Consiliul Județean Sibiu.
Apare trimestrial. Ediția a VII-a.

550178, Sibiu, Str. G. Barițiu, nr. 5-7.
Tel.: +40 269 210051; Fax: +40 269 215775
www.bjastrasibiu.ro
bjastrasibiu@yahoo.com

ISSN 2360 - 3100
ISSN - L 2360 - 3100

Director: Silviu Borș

Coordonatori:

Ana Coca, bibliotecar
Paula Mihalache, bibliotecar

Coperta 1, 3, 4: Desene realizate de elevii clasei a
IV-a B, Școala Gimnazială "Regina Maria" Sibiu,
coordonați de profesor Stela Potcovel.

Fotografii realizate de-a lungul bibliotecatierelor
realizate în cadrul Compartimentului pentru Copii
și Tineret.

Cărțile

Oamenii au diferite definiții pentru cărți. Pentru unii, acestea sunt doar niște pagini cu scris mic puse laolaltă, dar pentru alții, cărțile sunt ca un covor fermecat care te poartă într-o lume mai bună. Persoanele care spun că lectura este plictisitoare nu au „gustat” cu adevărat din fructul cărților. Poate că ei nu au fost învățați de mici să citească, așa că nici acum nu fac acest lucru sau probabil că acești oameni au citit câteva cărți care nu le-au plăcut și acum au renunțat.

Pentru mine, cărțile sunt mai mult decât niște simple cuvinte pe o foaie, ele sunt o poartă spre cunoaștere, iar cei care vor descoperi aurul din spatele porții sunt doar aceia care sunt cu adevărat determinați să învețe ceva, nu copiii care sunt obligați de mama sau de profesoara de română să citească. Oricine poate să treacă pragul porții, dar nu toată lumea poate descoperi bogăția ce se află după aceasta.

Dar la ce ne ajută cărțile? Sau sunt doar o pierdere de timp? Unii vor spune că îți îmbogățesc vocabularul, că îți dezvoltă imaginația sau că îți oferă informații noi, da, este adevărat, dar cred că acestea fac mult mai mult: cărțile ajută în formarea caracterului, a personalității. Consider că lectura te va face un om mai inteligent, mai cult și mai bun.

Așadar, ce sunt cărțile pentru voi?

„Cărțile sunt făcute pentru oamenii care vor să trăiască altundeva”. Mark Twain

Indra Virca,
clasa a VII-a A,
Colegiul Național „Octavian Goga” Sibiu

Lectura, comoara fiecăruia

”Orice carte care ajută un copil să-și formeze obiceiul de a citi, să facă din citit o nevoie adâncă și continuă pentru toată viața sa, este bună”. Maza Angelou

Fiecare dintre noi a citit măcar o carte, fie că au fost puși de către părinți, pentru școală... sau pur și simplu din interes personal. Dar cartea înseamnă vise, povești, gânduri, sentimente, idealuri și noutate. Atâtea elemente ascunse în spatele unor coperti pe care tot mai puțini le descoperă. Din păcate părinții au tot mai puțin timp să-și îndrume copiii spre această activitate și, neavând un model, sunt puțini cei care descoperă plăcerea lecturii. Această plăcere am cunoscut-o și eu... Am învățat că adevăratele comori nu sunt cele materiale, pentru că ele nu mă vor ajuta să las ceva în urma mea, ceva de care să fiu... în primul rând... eu mulțumită. Toate cunoștințele adunate în cartea oricui numită ”viață” mă vor ajuta să progrez pentru că ”un copil care citește va fi un adult care gândește”.

Am un lănișor, unul imaginar, dar care înseamnă foarte mult pentru mine și care constituie averea mea. La acest lanț, fiecare carte citită, fiecare lucru nou învățat devine o mărgică care este gata să-mi completeze lănișorul. Mai sunt multe mărgele de pus... pentru că acesta este abia începutul... și nu cred că voi reuși să mă descurc singură, așa că sigur îl voi da mai departe când voi fi părinte ca să fie completat de către protagoniștii noii mele pagini numită ”familie”. Așa ar trebui să se întâmple cu lănișorul fiecăruia pentru a nu se pierde tot ceea ce a fost construit.

”Citește! Pentru că fiecare carte se va așeza sub tine ridicându-te din ce în ce mai sus!”

Andreea Geantă,
clasa a IX-a B,
Liceul Teoretic „Gustav Gundisch”, Cisnădie

Importanța lecturii în viața adolescentului

Cea mai mare parte a cunoștințelor noastre provine din cărți. Nu există astăzi domenii de activitate care să nu solicite oamenii la un efort de îmbogățire și îmbogățire a cunoștințelor, tehnice, profesionale, ceea ce se înfăptuiește prin instrucție. Dar baza instrucției o constituie cartea. Acumularea de cunoștințe prin cercetarea cărților presupune priceperea de a le decodifica, de a le descifra, cu alte cuvinte de a le citi. Cărțile oferă modele de conduită, le dezvoltă simțul critic, îi informează, le îmbogățește cultura. Din cărți vor citi legende și povestiri istorice, poezii despre plante, animale și faptele oamenilor, vor afla lucruri minunate despre personalitățile marcante ale poporului nostru, univers, planetă, alte popoare, despre tradiții, obiceiuri, sărbători, grădinarit, gătit, condus și altele.

Cel mai sigur și sincer prieten e cartea. Dacă vrei, te încântă cu descoperirile ei, îți dă o mai largă vedere, te întărește cu vorbe și îți dă ajutor dacă vrei. Unde să mai găsești atâtea foloase, o fire mai lăudabilă, o veselie mai neschimbătoare atât de tăcută? Dacă sunt discutate cum se cuvine, cărțile vorbesc despre viața celorlalți oameni și despre noi înșine. Citindu-le observăm cum ne șlefuiesc mintea cu vorbe înțelepte, cum ne modelează sufletul cu sentimente pilduitoare. Altfel spus, volumele tipărite sunt poticniri în calea destinului nostru muritor sau, potrivit lui Sadoveanu, numai în preajma cărților "crește lumina cea fără de amurg a unei umanități în care muritorii îmblânziți vor birui tristețea trecerii prin viață".

Cititul a devenit o activitate destul de rar întâlnită în rândul adolescenților. Mulți tineri renunță cu ușurință la cărți în favoarea internetului, a filmelor sau a jocurilor pe calculator. Mai mult decât oricare din tehnicile audio-vizualului prin care sunt

redate valorile culturii, lectura cărții oferă celui care o parcurge prilejuri unice de reflecție și de meditație. Gustul pentru citit nu vine de la sine, ci se formează prin răbdare, perseverență, continuitate, voință.

În timpul lecturii, între cititor și autor se realizează o relație, ei se întâlnesc în atmosfera și conflictul povestirii, cititorul se regăsește în personajele din carte și totodată trăiește sentimentele autorului. Din păcate, mulți dintre adolescenți recunosc că citesc doar bibliografiile obligatorii pe care le stabilesc profesorii, dar uneori nici acestea nu sunt citite în totalitate. Elevii aleg varianta "efort minim-note cât mai mari" și preferă să-și facă temele într-un mod cât mai comod și rapid așa că, de cele mai multe ori, apelează la rezumatele realizate și postate pe internet. De asemenea, aleg să vizioneze filmele realizate pe baza subiectelor cărții, astfel încât atunci când sunt întrebați de profesor, ei pot să dea un răspuns cât mai scurt și la obiect, fără prea multe detalii.

Bibliotecile virtuale au ajuns să fie mult mai căutate decât bibliotecile publice unde trebuie să răsfoiești paginile prăfuite ale cărților tot mai degradate de trecerea anilor. Este mult mai comod și plăcut pentru oricare dintre noi să stăm acasă și să găsim repede și ușor toate cărțile de care care avem nevoie. Nu trebuie să-ți restrângi interesul doar la cărți, poți citi reviste, articole, bloguri sau poți participa la seminarii, cursuri sau traininguri. La fel de important este să nu eviți subiectele delicate și să citești doar lecturi simple de parcurs, în care te regăsești sau autorii care îți dau dreptate prin felul de a scrie. Uneori ai mai mult de învățat de la un text sau de la o persoană care îți contrazice convingerile, iar astfel perspectiva ta se va lărgi și mai mult.

Un an are 365 de zile, adică 52 de săptămâni. Ce s-ar întâmpla dacă ai citi o carte în fiecare săptămână? Atunci când citești și se lărgeste orizontul, dar în același timp îți dai seama cât de puține știi. Fiecare carte îți va răspunde la câteva întrebări și te va face să-ți pui altele noi. Schimbă domeniul lecturii tale pentru a evita să devină plitistor să citești același lucru un timp îndelungat. După ce ți-ai format un obicei din a citi și îți intră în reflex, creierul tău se condiționează pentru a primi și analiza noi informații, devine mai atent și mai flexibil, exact cum se întâmplă cu corpul tău după ce faci sport. În materie de petrecere a timpului liber, lectura este depășită cu mult de urmărirea programelor de televiziune. Nu se pune problema de a refuza televiziunea, cinematograful sau radioul, trebuie doar să nu ne lăsăm manipulați. Dacă într-adevăr este

nevoie de mai multă voință pentru a apăsa pe buton decât pentru a închide cartea, este pentru că audiovizualul ne adoarme voința și luciditatea, pe când o carte cere ca acestea să rămână treze.

Lectura este calea spre o mai bună comunicare - îmbogățește vocabularul și îți dă o mai bună fluentă mentală și implicit una verbală. După lectura a mai multor cărți, îți va fi mult mai ușor să găsești un subiect de discuție și îți vei putea exprima părerea cu privire la numeroase subiecte din domenii variate. Astfel, vei căpăta tot mai multă încredere în tine și vei reuși să depășești orice moment neplăcut din viața ta.

Profesor Maria Cîmpineanu
Școala Gimnazială Axente Sever

Lectura...

Lectura pentru mine înseamnă o rază deoarece îți unge corpul cu cele mai fine cuvinte.

Sentimentul unic pe care îl simți când urci treptat pe scara formată din cele mai sincere litere așternute pe foaia albă este greu de descris în cuvinte, însă odată ce îl simți pe propria ta piele, nu mai vrei să te desparți de el.

Atunci când citești o carte, parcă te teleportezi într-o altă lume, în lumea poveștilor, unde totul pare a fi așa cum visai să trăiești pe când erai doar un mic spiriduş rătăcit în lumea uriașilor.

Acum poate nu mai citești atât de mult ca și atunci când erai mai mic și doreai să cunoști lumea ascunsă a cărților, dar eu te îndemn să citești în continuare! Gândește-te că în lumea ființelor cu pagini, s-au croit noi drumuri care așteaptă să fie călcate de foarte multă lume... lume în care te poți afla chiar și tu!

Poate că, în acest moment, te întrebi de ce am numit eu cărțile: „ființe cu pagini!”. Ei bine, da, cărțile sunt niște ființe cu pagini, deoarece trăiesc prin mine, prin tine, prin noi toți, acești oameni care citim!

Eu am să închei aici! Sper că după ceea ce am spus te vei apuca de citit!

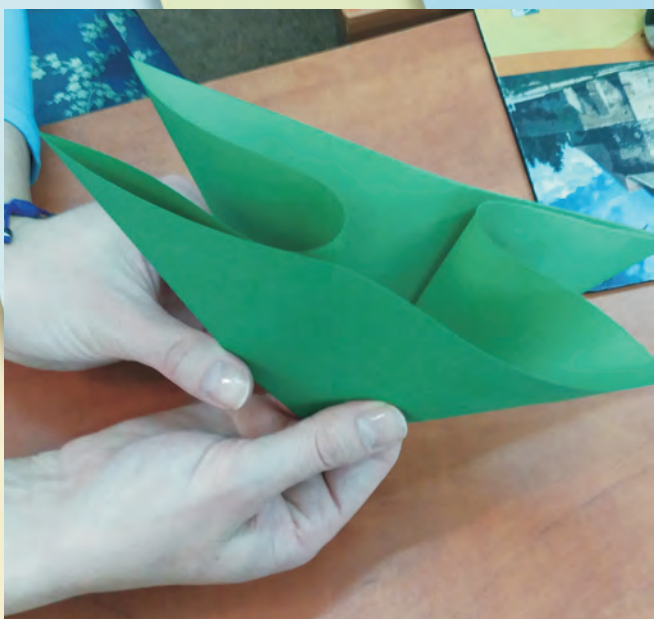
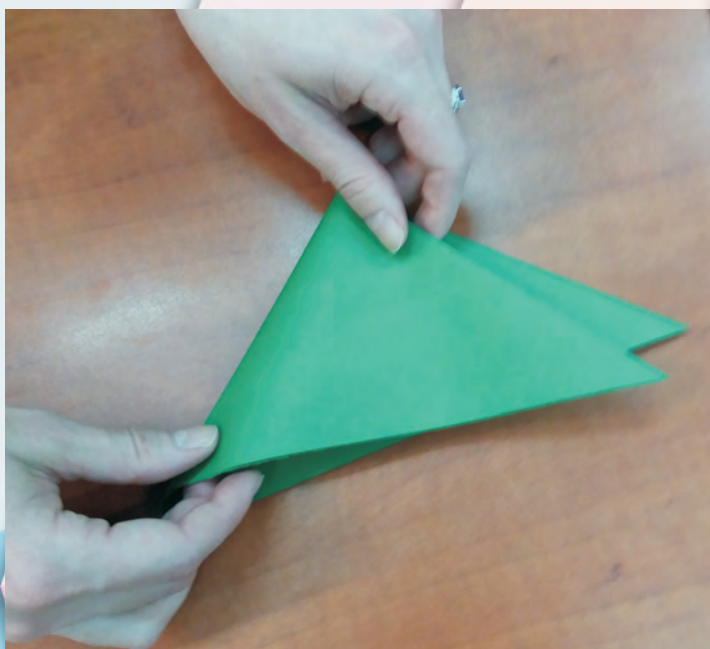
Baftă în a descoperi noile lumi ale cărților!

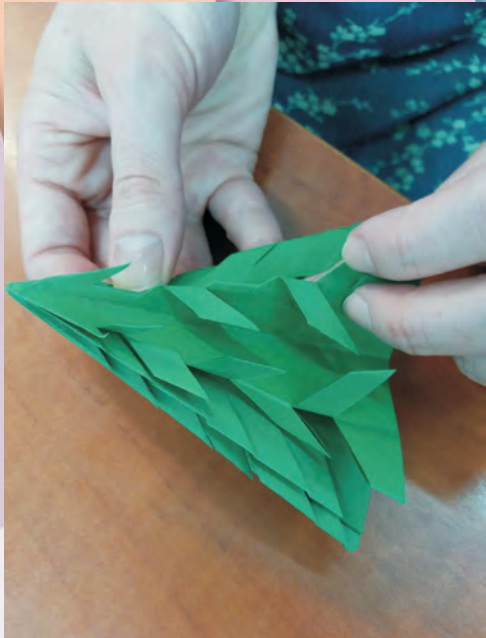
Alis-Ștefania Sima
clasa a VI-a A
Liceul Teoretic „Gustav Gundisch” Cisnădie

Brăduțul „fermecat”

Dat fiind faptul că în curând va trebui să împodobim bradul de Crăciun, de această dată vom confecționa un brăduț de Crăciun dar nu unul obișnuit ci unul din hârtie. Vă urez succes!

Să începem...

origami

Cerc desen pe tema *Greierele și furnica*

Elevii clasei a III-a din cadrul Colegiului Național „O. Goga” Sibiu, au primit ca temă pentru ora de desen, ilustrarea celor două personaje din poezia „Greierele și furnica” scrisă de George Topârceanu.

Toți copiii au fost foarte creativi iar lucrările lor s-au remarcat prin originalitate.

Într-o zi de primăvară o ploaie a început să cadă.
O picătură era tristă deoarece credea că n-are niciun rost în viață. Picătura a căzut pe fereastra unui copil.

- Cum te numești, picătură de ploaie? întrebă băiatul.
 - Mă numesc Picătura. Dar tu cum te numești?
 - Eu mă numesc George.
 - Încântată de cunoștință, George, dar eu nu am niciun scop în viață.
 - De unde știi?
 - M-am gândit că nu pot face nimic.
 - Cum să nu faci nimic? Tocmai mi-ai spălat geamul.
 - A! Acum mi-am dat seama! Eu sunt făcută să cad din cer, să spăl obiectele sau să ud plantele și să mă evapor făcând parte din circuitul apei.
- Și așa și-a dat seama Picătura ce rost are în viață.

Timotei Mogheri,
Clasa a IV-a B,
Școala Gimnazială "Regina Maria" Sibiu

Picătura de ploaie

Într-o zi ploioasă de toamnă, Marcel se afla acasă răcit și, uitându-se pe fereastră, observă cum ploaia se răsfăța pe geamul camerei sale. Dar, ce să vezi? O picătură de ploaie era diferită de celelalte. Fiind singur acasă, băiatul a plecat de la fereastră, s-a îmbrăcat și a șters-o afară. Înainte de a atinge pământul, stropul cel jucăuș fu prins în palme de Marcel. Băiatul se duse repede în casă ca să nu-l vadă nimeni, s-a dezbrăcat și se uitase la picătura de ploaie apoi îi zise:

- Picătură de ploaie, te-am salvat de la moarte!

Picătura îl întrebă:

- De ce m-ai salvat de la moarte?
- Deoarece am văzut ca ești unică față de celelalte picături.
- Dar... eu sunt o picătură de ploaie care face rău.
- Da, dar eu am văzut binele în adâncul sufletului tău. Și picătura, auzind cuvintele

băiatului, a început să plângă.

Atunci, băiatul o întrebă:

- De ce plângi?
- Plâng pentru că nimeni nu mi-a zis ceva așa de frumos și nimeni nu a vorbit cu mine.
- Dar, de ce nu vorbește nimeni cu tine?
- Pentru că nu știu să mă port frumos cu ei, ajută-mă să mă port frumos!!!
- Ca să ai prieteni, trebuie să fii bun, să îi ajuți pe ei și să fii tu însăși.
- Mulțumesc, dragă prietene, dacă pot să îți zic așa.
- Cu mare drag!

Și așa, picătura de ploaie a reușit să fie admirată mulți prieteni.

Emanuela Muscalu,
Clasa a IV-a B,
Școala Gimnazială "Regina Maria" Sibiu

Iarna înghețată

M-am gândit într-o dimineață
Cum va fi Crăciunul? Va fi gheață?
Doar o singură față... poate îngheață
Cum anume? Știi cumva?
Este Moș Crăciun!
Totul îngheață când spune
BOOOM!

Moș Crăciun nu face așa ceva
El este bun și spune întotdeauna DA!
O spune cu bucurie,
Mai ales când îi pui fursecuri
pe farfurie.
Îl aștepți în odaie unde sigur nu ai
o oaie.

Rareș Ștefan Petre,
Clasa a IV-a B,
Școala Gimnazială "Regina Maria" Sibiu

Iarna

Iarna vine vrând - nevrând
Cu omăt alb ca veșmânt,
Vine cu al ei covor
De fulgi moi de catifea
Să zâmbească lumea mea.
Fulgii zboară spre pământ.
Chiar acum-mi vine-un gând,
Să fac un om de zăpadă,
Lumea toată să îl vadă.
Fulgii cad ușor pe case
Pun plapuma de mătase;
Toată casa-i fericită
E o iarnă împlinită!

Costin Gabriel Popa,
Clasa a IV-a B,
Școala Gimnazială "Regina Maria" Sibiu

Călătoria Lisei

A fost odată ca niciodată o fetiță pe nume Lisa. Ea avea tenul alb ca zăpada, părul cafeniu ca scoarța de copac, ochii sclipitori ca fulgul de nea. Locuia lângă o pădure umbroasă și misterioasă.

Într-o zi de primăvară, Lisa s-a gândit să intre în acea pădure. Ea știa foarte bine că nu are voie, dar era curioasă să descopere ce se afla acolo.

Fetița a mers și a tot mers, până a găsit-o pe pasărea Patel. Aceasta era foarte ciudată. În locul corpului de pasăre, avea un corp de țestoasă, cu o coadă de leu și cu aripi de înger.

Lisa îi dădu seama că se întâlnește cu o pasăre nemaivăzută până atunci, așa că o întrebă:

- Draga mea, „Pasăro-șes-leu”, ce fel de ființă ești?

- Scumpa mea, Lisa, eu sunt cel mai bătrân animal.

Am 5000 de ani. Mă numesc Patel.

- Dar....

Fetița rămase fără cuvinte.

- De unde știi cum mă cheamă și cum îți să vorbești?

- Păi, eu te cunosc și îi cunosc și pe părinții tăi! Eu pot să vorbesc deoarece sunt Pasărea Viselor.

- Eu m-am rătăcit și nu știu cum să mă întorc acasă! spuse fetița plângând.

- Lisa, nu plânge! Dacă te duci în larg, vei întâlni un lac foarte mare. Poftim, ia flautul acesta! Când vei rosti, pe note de flaut, *codul*, din lac va ieși un mare palat de rubin. Până vei ajunge la el vei întâlni multe obstacole, ai grijă! Când ai probleme strigă-mi numele, iar eu voi veni repede ca fulgerul! Și ține minte: în palat vei întâlni un unicorn care te va ajuta.

Patel îi cântase *codul*, iar Lisa plecase la drum.

În drumul ei, întâlnise un copac cu scoarța de aur. Copacul o întrebă:

- Micuț, ce cauți aici? O să ai probleme cu vrăjitoarea cea rea, care locuiește în inima pădurii!

- Ce vrăjitoare?

- Vrăjitoarea cea rea! Stă într-un palat din nori! Este negru și trosnit de fulgere!

- Mi-e frică!

- Nu trebuie să-ți fie! Trebuie să o învingi cu puterea inimii!

- Ce este aceea?

- O să afli tu, drăguț!

- Bine, copăcelule! Pa! Trebuie să ajung la palatul de rubin.

- Pa, scumpo! Ai grijă!

Fetița plecase departe. În drumul ei îi ieși vrăjitoarea cea rea.

- Ah! Copiii... așa sunt ei, enervanți! Ce cauți tu aici, zdrențurosă?

- Păi, doamna „Vrăji-Bleach”, vreau să ajung la palatul de rubin.

- Cum mi-ai spus? Întrebă vrăjitoarea pe un ton răstit.

- Pai...dacă îți spun, îmi faci ceva rău?

- Hmmmm..., nu știu!

- ? i-am spus... „Vrăji-Bleach”.

Auzind asta, vrăjitoarea o închise pe fetița într-o temniță.

- Ai spus că nu-mi faci nimic!

- Ba nu, nu am spus!

Fetița, din toată puterea, strigă:

- Draga mea Patel, vino!

Patel o auzise și venise.

- Patel, ai venit! spuse fetița suspinând.

- Ce e chestia asta? zise vrăjitoarea.

- Eu nu sunt o „chestie”! Eu sunt Pasărea Viselor, spuse Patel.

- Da, bine. Ce cauți tu aici?

- Nu e treaba ta, vrăjitoare rea!

- Patel, ajuta-mă! spuse Lisa.

Patel presăra un praf magic peste lacăt și eliberă fetița. Vrăjitoarea aruncase cu fulgere în ele, dar Patel a făcut un scut din aripile sale, iar dragostea și dorul pentru părinții o învinse pe vrăjitoare.

- Drăguț, ai învins-o pe vrăjitoare! Bravo!

- Mulțumesc, acum să mergem la palat!

Pasărea plecase în zbor cu Lisa. Ele ajunseră la lac. Fetița își scoase flautul și începu să cânte. Dintr-o dată, din lac a ieșit un mare palat de rubin. Fetița a spus:

- Vai, ce frumos este! Haide să intrăm!

Ele au intrat. În palat era un tron din aur strălucitor. Pe el stătea un unicorn. Era Unicornul inimii. Avea cel mai bun suflet. Văzându-l, fetița îl rugă:

- Te rog frumos, drag unicorn, du-mă acasă la părinții mei!

- Desigur, Lisa! Am văzut că ai un suflet foarte bun.

Unicornul o trimise pe fetița acasă la părinții ei. Ei s-au îmbrățșat și-au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Lisa Maria Cloșan,

Clasa a IV-a B,

?coala Gimnazială „Regina Maria” Sibiu

Micii scriitori

Cel mai frumos cadou de Crăciun

Era seara din Ajunul Crăciunului.

Strada era acoperită de zăpadă din cauza viscolului. Frații din povestea noastră priveau pe fereastră, așteptându-și prietenii ca să meargă la colindat.

Matei, Darius, Teodora și Sarah au ajuns. Frății s-au bucurat atât de mult să-i vadă pe prietenii lor dragi. Afară începuseră să ningă; fulgii mici și voioși cădeau din cerul plumburiu fără grijă pe luminosul și căldurosul pământ. Copiii pleaseră la colindat. Ei ajunseră la un moment dat la o casă plină cu oameni. Acolo au colindat și s-au jucat cu colegii pe care i-au întâlnit.

Când au ajuns acasă, erau și mamele și tații tuturor copiilor. Mama unuia dintre ei spuse:

- Haideți la culcare!
- De ce?
- Pentru că trebuie să vorbim în taină cu Moș Crăciun.
- Bine, mami! Noapte bună!
- Noapte bună!

Dimineața, când s-au trezit, cadourile erau sub brad. Darius primise o trusă de medic și o dronă, Matei primise o carte și un caiet cu ajutorul căruia își putea exprima ideile, dar și un elicopter cu telecomandă. Teodora primise un dihor cu o fundișă albastră legată la gât, Sarah primise o nouă căciulișă și un puișor de pisică auriu, iar frații primiseră haine, un căpeț, jucării și o scrisoare de la Moș Crăciun, cum că el nu a putut să vină pentru că Rudolf, amețitul, a mâncat atât de multă zăpadă încât nu numai nasul său era roșu, chiar și corpul, zici că era pictat sau a căzut în culoarea pe care o pregăteau spiridușii pentru colorarea tablourilor. Din păcate el nu a mai putut ajunge pentru că, după cum știți, Rudolf controlează sania cu ceilalți reni.

O iarnă frumoasă, vă doresc!

Marian Alexandra,
clasa a IV-a B,

Școala Gimnazială „Regina Maria Sibiu”

Povestea

Anca împlinise șase ani și știa că în Ajunul Crăciunului găsea sub brad un cadou. Curioasă, s-a dat jos din pat și a văzut sub brad un cadou frumos împachetat. A desfăcut funda pachetului pe care i l-a dat bunicul, dar nu știa ce avea să urmeze.

În cutie se afla o cheie! Anca a crezut că este o glumă, dar nu era așa. Când a luat-o în mână ca să o vadă mai bine, a rotit-o spre dreapta și dintr-o dată a apărut un cerc colorat. Și-a dat seama că era un portal spre o altă lume așa că și-a luat geaca, bocancii de iarnă și mănușile. Fără să stea pe gânduri, a intrat în lumea magică a lui Moș Crăciun, a elfilor și a renilor lui.

Anca a văzut casa lui Moș Crăciun care era situată pe cel mai înalt munte din acel loc. Era o ninsoare deasă, vântul sufla puternic, zăpada îi îngheța picioarele, dar Anca nu voia să se întoarcă fără să-l vadă pe Moș Crăciun. Când era la jumătatea drumului, i s-a părut că a văzut un ren, mai exact pe Rudolf, unul din cei șapte reni ai Moșului. Renul se ascunsese după niște arbuști și când a văzut că Anca se îndreaptă spre el, a fugit ca vântul. Anca a plecat după el, dar nu putea alerga prin zăpadă la fel de repede ca acesta. S-a gândit cum să-l ademenească și i-a venit ideea să-i ofere un morcov. Din fericire, când plecase din cameră, a luat geaca tatălui ei și acesta avea mereu în buzunar câpiva morcovi pentru caii lui preferați. Anca a găsit într-adevăr un morcov în buzunar și a început să strige:

- Rudolf! Rudolf! Unde ești?

Când Rudolf și-a auzit numele, s-a întors către fetiță, i-a luat morcovul și nu i-a mai fost frică de ea. Aceasta l-a întrebat:

- Ce faci aici singur? Nu ar trebui să fii cu Moș Crăciun?

- Ba da, dar când îmi exersam zborul, m-a luat vântul. De atunci, tot încerc să mă întorc acasă.

- Dacă vrei, te pot ajuta eu să te întorci , spuse Anca.

- Cum să mă ajupi? E°ti atât de mică! spuse renul.

- °tii tu... Eu am o cheie magică °i a° putea să te duc acolo imediat, dar dacă nu vrei....

- Vreau, vreau! spuse Rudolf entuziasmat.

În câteva clipe, cei doi se aflau în casa lui Mo° Crăciun. Cât de fericiți erau! Ancăi nu-i venea să creadă unde se afla. Tare mult s-a bucurat Mo°ul când °i-a văzut renul preferat acasă.

- Ho! Ho! Ho! Dragul meu Rudolf, pe unde ai umblat? întrebă Mo° Crăciun.

- M-a luat vântul când zburam în jurul casei. Din fericire, m-a găsit această fetiță °i cu o cheie magică am ajuns până aici, spuse renul.

- Ho! Ho! Ho! O cheie magică! Nu cumva pe bunicul tău îl cheamă Nicolae?

- A°a este! Dar cum °țiți numele bunicului meu? întrebă curioasă Anca.

- El este cel mai bun prieten al meu. El este Mo° Nicolae, cel care îți pune dulciuri în ghețușe. El °i cu mine ne-am gândit să îți facem un cadou special, zise Mo°ul.

- Nu îmi vine să cred! Este fantastic! zise Anca surprinsă.

Până ca Mo° Crăciun să mai spună ceva, pe u°ă intrară lepura°ul de Pa°te, Zâna Măselușă, elfii °i bunicul ei. Era o petrecere! Anca le-a pus tuturor tot felul de întrebări. S-au jucat foarte mult. Chiar a zburat pe Rudolf, a făcut jucării pentru copii, s-a dat cu sania Mo°ului, a

încercat să picteze ouă pentru Pa°te, Zâna Măselușă i-a arătat ascunzătoarea ei. °i acestea sunt doar câteva dintre lucrurile pe care le-a făcut!

La un moment dat, bunicul i-a spus că trebuie să plece. Când Anca s-a uitat la ceas, era aceea°i oră la care a plecat. Bunicul ei i-a explicat că aceasta este o lume magică °i că timpul stă pe loc. Anca °i-a luat la revedere de la toți, iar Mo° Crăciun i-a condus cu sania până acasă.

Când au ajuns acolo, Anca a văzut că era opt dimineașă. Bunicul ei s-a dus repede în pat °i Anca a făcut acela°i lucru. După un timp, părinții au venit să o trezească pentru că li se părea neobișnuit ca ea să doarmă a°a mult în dimineașă Crăciunului. Când s-a trezit, Anca °i-a amintit de cadoul primit °i de cheișă.

A coborât cât a putut de repede ca să împacheteze la loc cadoul, dar acesta era intact, legat cu fundișă ro°ie. Atunci °i-a dat seama că bunicul său a avut grijă ca secretul lor să nu fie descoperit.

Nici Anca °i nici bunicul ei nu au uitat acea noapte magică care i-a apropiat °i mai mult unul de altul. De atunci, s-au mai întâlnit de câteva ori cu prietenii din lumea lui Mo° Crăciun, Anca devenind chiar unul dintre cele mai importante ajutoare ale Mo°ului, dar aceasta este o altă poveste...

Andreea Zafiu,
clasa a IV-a B,
°coala Gimnazială „Regina Maria” Sibiu

Departe de aceste meleaguri, dincolo de văzduh, dincolo de Țara norilor, se află Împărăția de gheață. Aici există miliarde de fulgi de nea, unii mai mici, alții mai mari. Acești fulgi sunt conduși de o împărăteasă. Bineînțeles, această împărăteasă nu are mai mult de trei centimetri. Numele acestei împărătese este Fulgiferia.

În Împărăția de gheață există un fulg mic, mic de tot. Numele lui este Ghețuș. Micul fulg așteaptă cu nerăbdare ziua de poimăine. Dar oare de ce? Ei bine, da-ți-mi voie să vă lămuresc. Ghețuș urmează să împlinească peste două zile vârsta de o picătură de apă înghețată, ceea ce înseamnă că se va putea prezenta în fața Fulgiferiei, deoarece ea trebuie să decidă dacă un fulg va participa sau nu la „Marea Călătorie”. Această călătorie reprezintă drumul dintre Împărăția de gheață și pământ. Firește că nu orice fulg poate participa la această călătorie. Toți fulgii care împlinesc vârsta de o picătură de apă înghețată sunt supuși unui test de către Fulgiferia.

A venit și acea zi. Ghețuș se afla în fața unei uși uriașe din gheață. Micul fulg nu a văzut niciodată ceva mai frumos. Ușa, sclipește atât de tare, încât îi captează toată atenția. Ghețuș este foarte emoționat. Acesta intră în sala regală, care este mult mai frumoasă decât și-a închipuit-o el. Micul fulg este supus testului. Din păcate, împărăteasa nu este mulțumită de Ghețuș pentru că acesta este mult prea agitat, iar acest lucru va putea strica călătoria. În „Marea Călătorie” fiecare fulg trebuie să execute „Dansul fulgilor” perfect, iar cea mai mică distragere ar putea strica întreaga călătorie. Așadar, Ghețuș este respins, deci nu se va putea prezenta mâine pentru a învăța „ Dansul fulgilor”, iar în ziua următoare pentru „Marea Călătorie”. Dar Ghețuș știa dansul pe de rost, deoarece fiind interesat de această călătorie a

învățat întregul dans din cărțile de la biblioteca fulgilor.

Noaptea, Ghețuș plănuiește să se furișeze la palat pentru a pleca în „Marea Călătorie”. Zis și făcut. Vine acea zi, iar Ghețuș se furișează în palat, dar acolo se întâlnește cu Fulgiferia. Aceasta îl întreabă ce caută aici, iar Ghețuș îi explică împărătesei că era foarte emoționat atunci când a dat testul, de aceea fusese agitat. El îi mai spune că știe tot dansul și că își va da toată silința pentru ca „Marea Călătorie” să decurgă perfect.

Fulgiferia se înduplecă și cu zâmbetul pe buze acceptă, admirând curajul fulgului de nea.

Ghețuș pleacă în călătorie unde își face o mulțime de prieteni. Micul fulg va ajunge și pe pământ unde urmează să aibă multe, multe aventuri. Dar aceasta este o altă poveste și va fi spusă la timpul ei.

Andreea Sava,
Clasa a VII-a A,
Colegiul National „Octavian Goga” Sibiu

Împărăția de gheață

Micii scriitori

Magia cărților

Am ajuns la bibliotecă.

*Neștiind ce să citesc, mă plimb printre rafturi.
Tot uitându-mă, dau peste "Heidi, fetița munților".
Deschizând-o, m-am pomenit într-o poieniță alături de
Heidi și Clara.*

*Am decis să mă alătur jocului lor de a prinde fluturi.
La un moment dat o umbră îmi atrase atenția.
Depărtându-mă, am descoperit că era Stan pășitul, care
ieșise la picnic alături de soția sa.*

*- Am găsit lângă o cale ferată această pălărie.
Știi cumva a cui este? spuse Stan.*

*- Pe ea este inscripționată expresia „Le Formidable”!
adăugă soția.*

- Este a lui Goe! I-o voi înapoia! exclam eu luând pălăria.

*Tot mergând în căutarea gării, ajung într-o școală.
În prima sală de clasă, Nică este ascultat din lecția de
matematică. Nu se prea descurcă, a luat nota 4. În altă
clasă, Emil făcea pe detectivul căutându-și creionul.
Mergând la un palat, îl văd pe baronul Munchausen care
era gata să sară pe ghiulea.*

*- Se vede gara! chicotesc eu. Am plecat!
Traversând ținutul zăpezilor o văd pe Crăiasă în sania sa
mare și pe Fram patinând pe gheață.*

Ajungând la gară, mă uit după Goe.

- Iată-l! Săru-mâna, mam' mare!

Cred că Goe a pierdut această pălărie.

- O, mulțumim! Cu ce te-am putea răsplăti?

Dar înainte să-i răspund, văd că mă aflu iar la bibliotecă.

- Misiune îndeplinită! exclam eu punând cartea pe raft.

Larisa Gal,

Clasa a IV-a B

Colegiul Național „Octavian Goga” Sibiu

1 DECEMBRIE

Ziua Națională a României

1 decembrie 1918 reprezintă evenimentul principal din istoria României, dată la care Marea Adunare de la Alba-Iulia votează unirea Transilvaniei cu România, totodată cerându-se un singur stat național.

Cu toate acestea, primul pas a fost făcut, de fapt, între 21 noiembrie-4 decembrie 1918. Când Sfatul Țării din Basarabia a proclamat Republica Democratică Moldovenească. Apoi, la 24 ianuarie se adoptă declarația de Independență.

Adunarea Națională de la Alba Iulia a adoptat o rezoluție în care este atestată unirea tuturor românilor din Transilvania și Banat cu România. La 1 decembrie 1918, politicianul Vasile Goldiș a citit rezoluția Unirii: „Adunarea națională

a tuturor românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți la Alba Iulia în ziua de 18 noiembrie / 1 decembrie 1918, decretează unirea acelor români și a tuturor teritoriilor locuite de dânsii cu România. Adunarea proclamă îndeosebi dreptul inalienabil al națiunii române la întreg Banatul, cuprins între Mureș, Tisa și Dunăre.”

Legea Unirii a fost ratificată prin decret de lege, la 11 decembrie 1918 de către regele Ferdinand, fiind votată de Adunarea Deputaților în ședința din 29 decembrie 1919.

1 decembrie nu a fost singura zi națională. România a mai schimbat două astfel de sărbători în trecut. Între anii 1866-1947, 10 mai a fost considerată sărbătoarea și ziua națională a României, deoarece Prințul Carol de Hohenzollern-Sigmaringen a depus în ziua de 10 mai 1866 jurământul în fața adunării reprezentative a Principatelor Române Unite. În amintirea acestui eveniment, la 10 mai 1877, Carol a proclamat în fața parlamentului independența României.

După abdicarea regelui Mihai I, la 30 decembrie 1947, a fost proclamată Republica Populară Română. Astfel, ziua de 24 august a fost adoptată drept ziua națională, sub numele oficial de ziua insurecției armate antifasciste și începutul revoluției populare în România, cu referire la întoarcerea armelor împotriva Germaniei naziste.

Biografii Sir Arthur Conan Doyle

Sir Arthur Conan Doyle (n. 22 mai 1859 - m. 7 iulie 1930) a fost un romancier britanic, celebru pentru a-l fi creat pe Sherlock Holmes--primul detectiv care apare într-o serie de romane polițiste. În afara acestora, Sir Arthur Conan Doyle a fost autorul a numeroase povestiri științifico-fantastice, romane istorice, piese de teatru, romane de dragoste, poezie și texte inspirate direct din realitate (non-fiction).

Sir Arthur Conan Doyle s-a născut la Edinburgh, din părinți irlandezi care emigraseră în Scoția. A fost trimis la Stonyhurst, o școală a iezuiților, la vârsta de 9 ani, deși când a absolvit-o în 1875 el abandonase deja creștinismul pentru a deveni un agnostic. Din 1876 până în 1881 a studiat medicina la Universitatea din Edinburgh, inclusiv o perioadă de practică petrecută la Aston (acum parte a districtului Birmingham). După absolvire s-a angajat ca doctor pe un vas care se îndrepta spre coasta Africii de Vest; în 1882 și-a deschis un cabinet la Plymouth. Și-a luat doctoratul în 1885. Ducea lipsă de pacienți și își umplea timpul dintre două consultații scriind povestiri. Prima povestire a publicat-o în Chambers's Edinburgh Journal înainte să împlinească 20 de ani.

Abia după ce și-a mutat cabinetul la Southsea Doyle s-a dedicat cu seriozitate literaturii. Prima operă semnificativă a fost *A Study in Scarlet* Un studiu în roșu în care apărea pentru prima oară Sherlock Holmes, un erou inspirat de persoana lui Joseph Bell, un fost profesor al său de la universitate. Rudyard Kipling l-a felicitat pe Doyle pentru acest succes și l-a întrebat: „Oare e vorba de bătrânul meu prieten, Dr. Joe?”. În perioada cât Doyle a locuit la Southsea a contribuit la formarea Portsmouth Football Club, el fiind primul portar amator al acestei echipe.

În 1885 s-a căsătorit cu Louise Hawkins, care suferea de tuberculoză și a murit în 1906. S-a recăsătorit cu Miss Jean Leckie în 1907, cu care se întâlnise de fapt încă din 1897 și de care se îndrăgostise.

Dragostea pentru Jean a fost platonicească între 1897-1907, în semn de fidelitate conjugală pentru prima lui soție. Doyle a avut în total cinci copii, doi cu prima soție (Mary și Kingsley), și trei cu a doua (Jean, Denis și Adrian).

În 1890 Doyle a obținut o diplomă în oftalmologie la Viena; în 1891 s-a mutat la

Londra pentru a deschide un cabinet de oftalmologie. A avut astfel mai mult timp pentru scris dar în noiembrie 1891 îi scria mamei sale: „Mă gândesc să-i vin de hac lui Holmes... s-o închei odată pentru totdeauna cu el. De fapt el mă împiedică să mă concentrez asupra unor lucruri mai importante.” În decembrie 1893 și-a pus planul în aplicare pentru a se dedica scrierii unor romane istorice, sacrificându-l pe Holmes într-o scenă în care acesta îl înfrunta pe profesorul Moriarty, dușmanul lui de moarte.

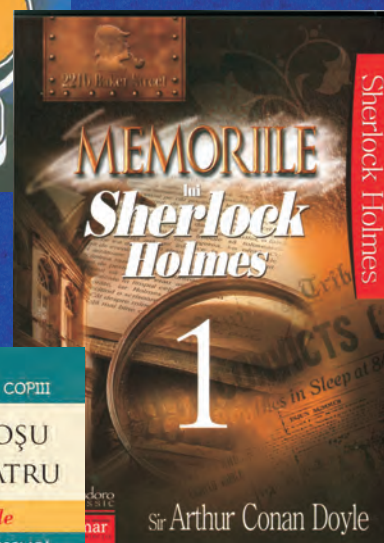
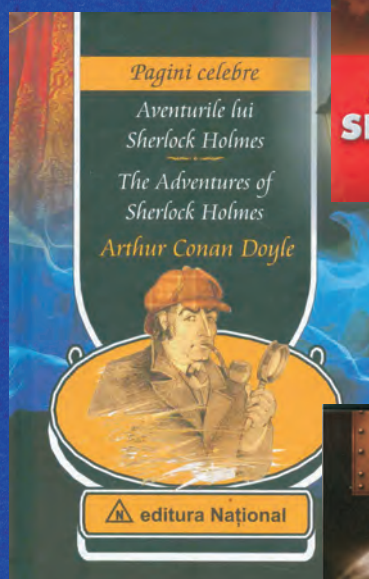
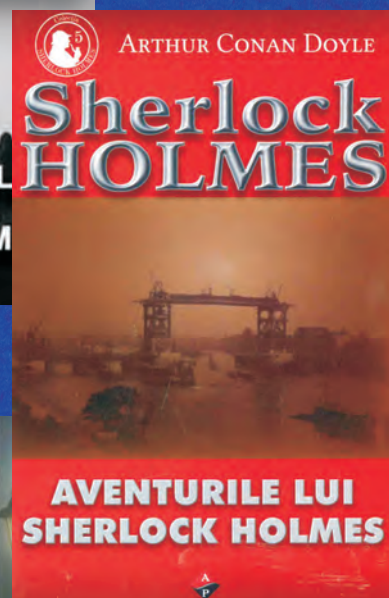
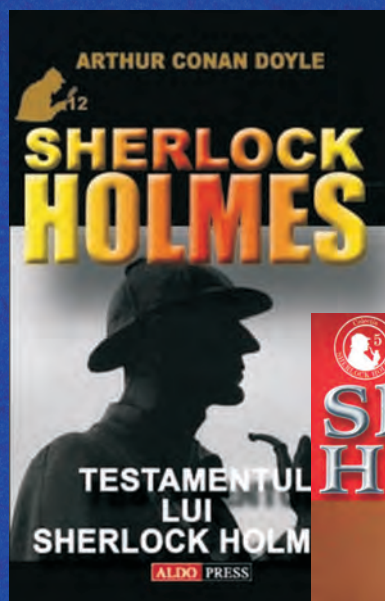
Amândoi sar într-o cascadă și își găsesc sfârșitul în povestirea „Ultima problemă”. Publicul a reacționat însă prompt și Doyle a fost forțat să revină asupra deciziei sale. În povestirea „The Adventure of the Empty House”, Doyle a recurs la o explicație ingenioasă pentru a-l „reînvia” pe Holmes, și anume că doar Moriarty a murit, iar Holmes, care avea și alți dușmani, a preferat să o facă pe mortul. Sherlock Holmes este personajul principal în 56 povestiri și patru romane a lui Doyle.

În ultima parte a vieții sale Doyle a fost atras de spiritism în așa măsură că a scris un roman cu profesorul Challenger pe această temă: Țara ceții. Un episod mai ciudat al acestei perioade l-a reprezentat publicarea cărții Sosirea zânelor (1921): se pare că Doyle era convins de veridicitatea fotografiilor cu zâne din basmele Cottingley, surprinse de el în niște fotografii pe care le-a reprodus în carte, împreună cu teorii despre natura și existența zânelor și spiridușilor. Această carte a constituit motivul interzicerii în Uniunea Sovietică a colecției sale de povestiri The Adventures of Sherlock Holmes în 1929, sub acuzația de ocultism. Din fericire interdicția a durat scurtă vreme.

Doyle a fost prietenul magicianului american Harry Houdini, un oponent de marcă al mișcării spiritiste. Deși Houdini insista asupra ideii că mediile spiritiste se folosesc de anumite trucuri, Doyle a fost convins că Houdini însuși posedă puteri supranaturale, o părere exprimată în cartea sa Granița necunoscutului. Se pare că Houdini nu a reușit să-l convingă că folosea doar elemente de scamatorie, în fața unui public insuficient de antrenat ca să-și dea seama că era tras pe sfoară.

Arthur Conan Doyle a murit în 1930 ca urmare a unui atac de cord și este înmormântat în cimitirul bisericii din Minstead, în New Forest, Hampshire, Anglia.

O statuie a fost ridicată în onoarea sa la Crowborough Cross în Crowborough, East Sussex, Anglia, unde Sir Arthur a trăit timp de 23 de ani. O statuie a lui Sherlock Holmes poate fi văzută în Picardy Place, Edinburgh, Scoția, aproape de casa unde s-a născut Conan Doyle.

Fluturii sunt vietăți care ne uimesc cu gingășia lor. Există mii de lucruri interesante despre fluturi. Aceste creaturi delicate ne încântă cu frumusețea lor, dar în special, cu abilitățile uimitoare pe care le dețin:

1. Modul în care fluturii cresc și se dezvoltă este cu totul deosebit: metamorfoza de la omidă la fluture este uimitoare. Fluturii se dezvoltă trecând prin 4 stadii: ou, larvă (omidă), crisalidă și fluture.

2. Aripile fluturilor sunt transparente. Cu toate că fluturii sunt unele dintre cele mai colorate insecte, aripile lor sunt formate din mai multe straturi care sunt atât de subțiri, încât se poate vedea prin ele.

3. Fluturii au nevoie de căldura emisă de soare pentru a putea zbura. Fluturii au sânge rece, iar pentru a-și lua zborul au nevoie de căldură.

4. Majoritatea fluturilor nu trăiesc mai mult de câteva săptămâni, însă există specii care pot trăi până la câteva luni.

5. Unii fluturi pot zbura cu o viteză de 50km/oră sau chiar mai rapid.

6. Se spune că fluturii pot distinge doar 3 culori: roșu, verde și galben. Cu toate acestea, unele specii de fluturi pot vedea lumina ultravioletă (UV).

7. În lume, există peste 24.000 de specii de fluturi.

8. Fluturele Brimstone are cea mai lungă durată de viață: 9-10 luni.

9. Fluturele Monarh este cunoscut pentru perioada sa mare de migrare. În fiecare

an, fluturele monarh se deplasează o distanță mare, uneori peste 4000 de km.

10. Fluturele Monarh are o deschidere a aripilor de 10 centimetri și o greutate cuprinsă între 0.25 și 0.75 grame.

11. Fluturele Monarh poate depune până la 250 de ouă/zi.

12. Cel mai mare fluture din lume este fluturele Reginei Alexandra, iar cel mai mare fluture de noapte este Bombyx Atlas.

13. Fluturii nu pot auzi, dar pot simți vibrații. Ei miros cu antenele lor.

14. Fluturii de sex feminin sunt în general mai mari și de obicei pot trăi mai mult decât fluturii de sex masculin.

15. După albine, fluturii sunt al doilea dintre cele mai mari grupuri de polenizatori.

Curiozități din viața fluturilor

Cine a fost inventatorul primelor lentile de ochelari nu se știe. Se spune că Seneca. Celebrul filozof roman a folosit un glob de sticlă cu apă pe post de lupă, pentru a citi toate cărțile de la Roma. De asemenea, se mai spune că în Evul Mediu călugării foloseau sfere din sticlă ca ochelari, pentru a citi. În secolul al 13-lea sticlarii venețieni produceau așa numitele “pietre pentru citit”, realizate din sticlă solidă și montate într-o ramă din corn sau lemn – pe care le țineau în mână. Aceste pietre pentru citit erau similare lupelor din zilele noastre.

Cei mai mulți istorici cred că prima formă de ochelari de vedere a fost produsă în Italia de către călugării sau meșteșugarii din Pisa sau Veneția, în jurul anilor 1285-1289. Aceste lentile pentru citit aveau forma a două lupe mici și erau montate în cadre realizate din os, metal sau piele și puteau fi așezate pe nas.

Prima reprezentare artistică cunoscută a utilizării ochelarilor de vedere a fost o pictură realizată de Tommaso da Modena în anul 1352. Pictura sa dezvăluie călugării citind și scriind manuscrise; unul dintre călugării folosește o lupă, iar celălalt poartă ochelari pe nas.

Primii ochelari de vedere puteau fi utilizați doar pentru a corecta hipermetropia și presbiopia. Ochelarii pentru miopie au apărut mult mai târziu, cândva la începutul anilor 1400. În secolul al 17-lea oamenii erau familiarizați cu principiul de lentile concave și convexe.

Ochelarii de vedere pot fi realizați cu lentile unice care corectează vederea la distanță sau la apropiere, sau pot fi fabricați cu lentile multifocale, care corectează atât vederea la distanță cât și cea pentru citit. Sticla concavă este folosită pentru a corecta miopia, astfel încât razele de lumină sunt divergente. Lentilele convexe sunt folosite pentru a ajuta la corectarea hipermetropiei, astfel încât razele de lumină sunt convergente.

Lentilele cilindrice, folosite pentru a corecta astigmatismul, au fost inventate de către Sir George Airy în anul 1825. Lentilele bifocale pot fi utilizate pentru a trata miopia și presbiopia (într-o măsură mai mică pentru vizualizarea obiectelor aflate la apropiere, cum este cazul cititului). Ei au fost concepuți inițial de Benjamin Franklin în anul 1784.

Primele brațe de rame de ochelari au fost realizate de meșteri spanioli în anul 1600. Aceștia au aplicat panglici din mătase sau șnururi ramelor pentru a fi prinse pe după urechile utilizatorilor, sub formă de bucle. Noile tipuri de ochelari au pătruns în China prin intermediul misionarilor spanioli și italieni. În loc să facă bucle, chinezii au atașat greutatea de metal mici la șnururi. În anul 1730 opticianul Edward Scarlett a proiectat brațele rigide ale ramelor, care se sprijină pe urechile purtătorului.

Lentilele de ochelari se pot realiza din sticlă, plastic sau policarbonat. Sticla a fost materialul original pentru ochelari, deoarece are o mare claritate optică, dar lentilele din sticlă pot fi foarte grele în cazul dioptriilor mari. Lentilele din plastic sunt mult mai ușoare decât cele din sticlă, dar sunt mai predispuse zgârierii. Cel mai ușor și mai

subțire material pentru lentilele de ochelari este cel din policarbonat, numit și CR-39.

Ochelarii de vedere cu lentile nepotrivite ne pot dăuna sănătății ochilor, de aceea, lentilele pentru ochelarii de vedere trebuie prescrise de un specialist al vederii (oftalmolog sau optometrist) și realizate de către un optician calificat.

Istoria ochelarilor și etapele pe care le-au parcurs de la primele lentile până la cele contemporane, ne duc cu gândul la zicala: moda se schimbă, vederea însă rămâne un simț important care trebuie tratat cu maximă atenție și seriozitate. Atunci când apar probleme de vedere, există și lentile de vedere care pot satisface orice nevoi și gusturi.

Câinele care și-a învățat lecția

Într-un sat de munte, câinele unui localnic își câștigase faima că este foarte rău și agresiv. Câinele avea obiceiul de a merge în spatele oamenilor care treceau pe stradă și când aceștia nu se așteptau îi musca de picioare.

Pentru că sătenii au început să se plângă de faptul că acest câine viclean îi urmărește și îi muscă, stăpânul său a căutat o soluție pentru a aplana deja numeroasele conflicte pe care le avea cu vecinii din sat.

Astfel, acesta s-a gândit să îi pună la gât câinelui o zgardă de care să atârne un clopoțel și în acest fel oamenii care merg pe drum să fie alertați de sunet când câinele se află în apropierea lor.

Câinele a simțit că această nouă zgardă cu clopoțel este de fapt o recompensă pentru el și a început să fie foarte mândru și consideră că nici nu mai trebuie să îi bage în seama pe cei care trec pe stradă.

Într-o zi, un câine de vânătoare i-a ieșit în cale câinelui cu clopoțel la gât. Câinele de vânătoare a aflat întreaga poveste și i-a deschis ochii câinelui, explicându-i adevăratul motiv pentru care stăpânul lui i-a pus un clopoțel la gât.

Adevărul a căzut ca un trăsnet asupra câinelui căruia îi venea acum să intre în pământ de rușine. Așa a aflat că stăpânul lui i-a pus clopoțelul pentru ca oamenii să îl audă de la distanță și să se ferească de el.

Morala: uneori ceea ce pare a fi un ropot de aplauze de încurajare este, de fapt, o palmă peste față.

Lucrări realizate de elevii clasei a IV-a B,
 a coala Gimnazială "Regina Maria" Sibiu,
 coordonați de profesor Stela Potcovel:

Lisa Maria Cloșan, Jacquet Edouard,
 Sarah Jacquet, Alexandra Marian,
 Timotei Mogheri, Emanuela Muscalu,
 Andra Nemeș, Beatrice Poplăceanu, Diana
 Torcica, Andreea Zafiu

cu sclipici

GHICITORI

Este un prieten bun,
El mă duce unde-i spun
Cu căpăstru °i cu °a
Iarna-mi plimbă sania.
(calul)

În aer ramurile-°i are
Acest trofeu de vânătoare.
(cerbul)

Roade oase,
Stă în cu°că,
Pe du°manii săi îi mu°că.
(câinele)

Animalele din casă
Umblă pe sub masă
Când se întânlesc
Rău se ciondănesc
(câinele °i pisica)

Am aici în bătătură
O uzină cu untură,
Care umblă prin ogradă
C-un °urub în loc de coadă.
(porcul)

Are blana mătăsoasă,
La căldură toarce-n casă;
La lăbușe-are gherușe –
Stau ascunse în pernușe.
(pisica)

Are gâtul foarte-nalt
°i picioarele cam lungi
Dacă vrei să-i dai o floare
E cam greu la ea s-ajungi.
(girafa)

La deal repede °i fără ocol,
Iar la vale rostogol.
(iepurele)

Poare fi un °oricel
Însă are aripioare
Zboară noaptea-n chip °i fel
Purtând numele de floare.
(liliacul)

E bun dobitoc
Foarte încăpășanat
Urechi lungi,
Minte nu are,
Are cruce pe spinare.
(măgarul)

Ce are barbă
°i totu°i nu e bărbat?
(șapul)

Voinicel cu corni°oare
Umblă cu casa-n spinare.
(melcul)

Cocolo° pe sub măsușă
Î°i ia coada în lăbușă
°i isteș precum e el
Îl prinde pe °oricel.
(pisoiiul)

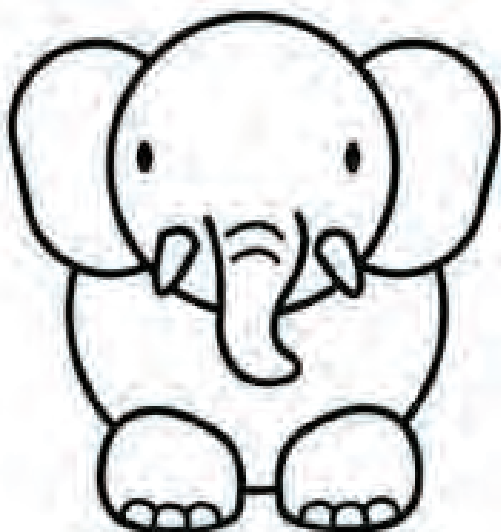
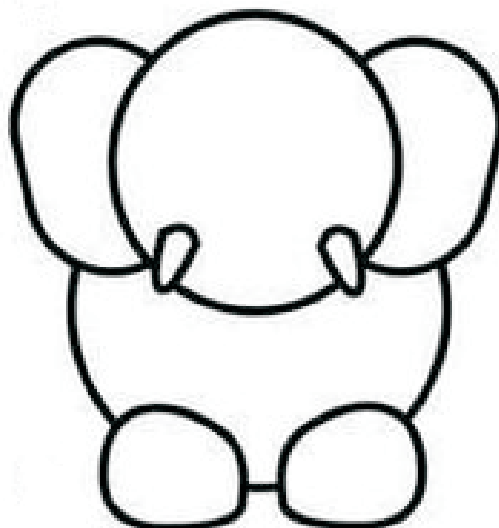
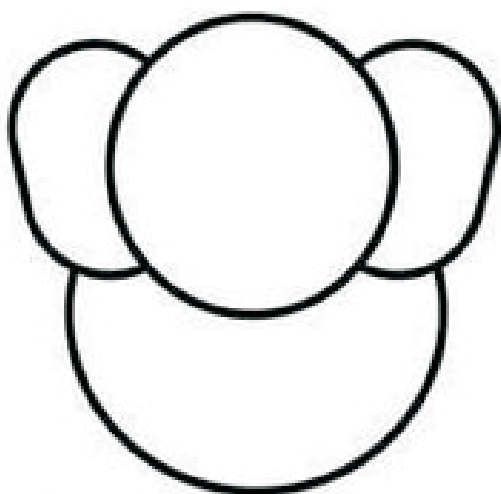
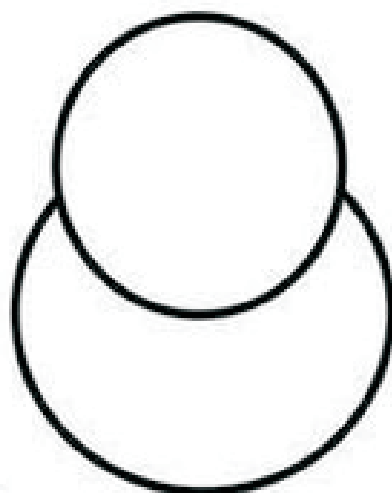
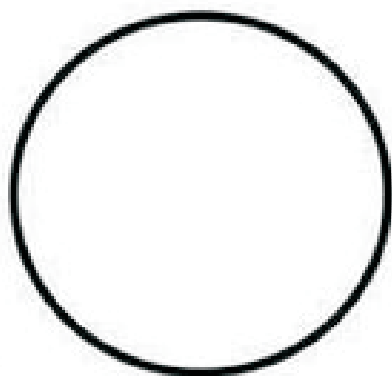
Marco Polo, călătorul italian care a trăit mai mulți ani la curtea hanului Kublai, ne-a lăsat o interesantă descriere a unei lupte în care „arma secretă” erau elefanții dresați. Înaintea luptei, uriașelor animale li se dădea să bea vin, aceasta pentru a le spori violența și a le face nepăsătoare la răni. Corpul elefanților era acoperit cu platoșe, pe care erau fixate inele de fier care țineau sulite și săbii.

Înfățișarea elefantului era astfel asemănătoare cu a unui arici uriaș. Conducătorii elefanților, așezați pe ceafa pahidermelor, îi îndemnau la luptă cu lovituri puternice de băț. Elefanții turmentați făceau ravagii printre dușmani.

Dacă se întâmpla să fie răniți de o săgeată, deveneau de-a dreptul turbați. Puteau să lupte în acest fel și trei zile la rând.

Tancuri vii

*Cum să desenăm un
elefanțel*

Crăciun fericit!

La mulți ani 2017!

Micii artiști
Micii scriitori
Povești cu tâlc
1 Decembrie

Sir Arthur Conan Doyle
Istoria ochelarilor
Universul cu sclipici
Ghicitori

ISSN 2360 - 3100
ISSN - L 2360 - 3100